

AURELIA
COJOCARU

cl. a XII-a, Liceul Teoretic
„Mihai Eminescu”, or. Chișinău

Orașul Haosului

(fragmente)

Ies pe asfalt cum ies noaptea, din baie, pe holul de faianță: aburită, pentru câteva clipe în stare de suspendare. Câteva somnambuli așteaptă și ei microbuzul, care vine tocmai din suburbie. Unul fumează cu gesturi largi, dirijând corul de fumuri și mă tem, deodată, să nu se lase cuprins de val și să ducă, maiestuos, țigara la frunte. O femeie citește anunțurile care stau brățară stufoasă pe stâlp. [...] Decid, în final, să mă pornesc pe jos. Până în centru e o distanță cam mare, cel puțin pentru picioarele mele sedentare, care preferă unei ore de sport o oră statică la distanța de vreun metru și jumătate de o carte. Deși citesc uneori în poziții pe care le-ar invidia și unii yoghini (iar atunci distanța dintre picior și carte se micșorează). [...] Mă întreb dacă cineva știe, dacă cineva înțelege unde și de ce plec. Or, dacă eu nu pot scăpa de reflexul de a mă gândi, la fiecare trecător, cine e și unde pleacă, în ce situație trebuie să fie acum de a ieși din anabioză, înseamnă că și ei se întrebă aceleași lucruri despre mine... Dacă

eu, de trei zile, îl văd pe bărbatul din casa de vizavi fumând la balcon, gândindu-se lung la partidul pe care l-a votat alaltăieri, înseamnă că și el mă vede stând la geam, gândindu-mă la el și la partidul lui, sau gândindu-mă, nu putem ști, la alt partid (și atunci poate că între gândurile noastre, înălțate ca niște baloane pe apă, se dau dueluri electorale întârziate). Mă opresc la semafor. Roșu. Parcă-i cireașă crescută radioactiv. [...]

În apartament intru exact în ziua alegerilor. Cu o singură valiză. Restul sunt cutii înalte, atletice, de carton ridat, cărate mai devreme, anume parcă pentru a bloca holul. [...] Dar las totul neatins, verific dacă am pașaportul. Nu-mi mai rămâne decât o oră până la închiderea secțiilor de vot. Alerg însuflețită, ușoară, ca o tânără care face publicitate ghetelor sau vreunei băuturi energizante...

Semaforul își pune, în sfârșit, altă mască. Ce sete mi-e acum. E de parcă aș avea buzele cusute. Peste două ore senzația va coborî adânc în trahee, spre coardele vocale obosite de atâta strigăt. Ajungând, iată, la primul bulevard, observ, oarecum mirată, un grup de oameni cu pancarte și steaguri, mergând, negreșit, tot **într-acolo**. Urlu ce urlă și ei, ca să-mi legiferez aderența, și mă alipesc din partea dreaptă, să nu ies pe carosabil. În schimb, trebuie să mă aplec și să mă feresc permanent, ca să nu intru cu capul în crengile arbuștilor. Mă simt o piesă de șah aruncată la groapa comună (când jucam șah în copilărie, eram în afara oricăror idei tactice, ținteam doar să ducem cât mai multe figuri la „groapa comună”, iar jocurile noastre se încheiau de obicei cu o situație stupidă, pentru că ne rămâneau doar regii și încă maxim câte o figură, amenințându-se la nesfârșit). [...] Strigăm ceea ce ar fi trebuit să cântăm și cântăm ceea ce ar fi trebuit să strigăm. Sunt revoltată. Au început să-mi obosească picioarele. Când stau pe loc, se declanșează mici bubuituri de-a lungul gleznelor, în sus, spre coapse. Or fi niște capilare care explodează. Eu însă am senzația că se cațără mici șopârle pe mine. Sau că stau într-o baltă de cola cu mult bioxid de carbon. Îmi examinez îngrijorată picioarele închise în jeans. Suntem aproape de marele bulevard. Cuminiți ca niște mioare fără păstor, așteptăm să treacă trei camioane ca trei cămile de oțel...

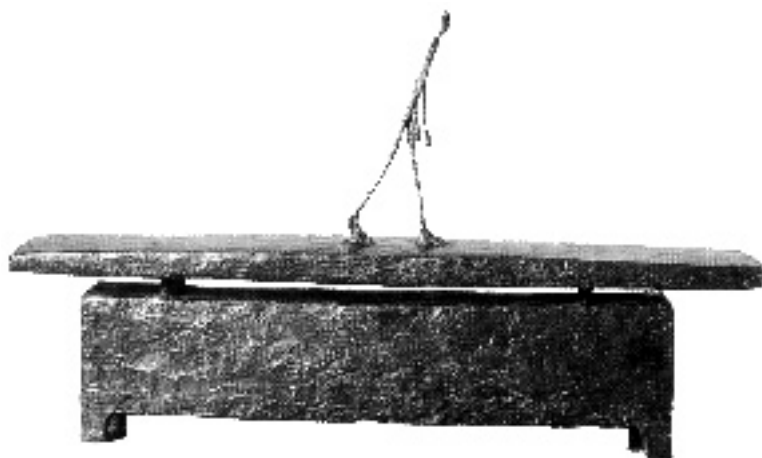
Singurul lucru care îmi lipsește în apartament e o oglindă mare, ovoidă. Deși am vreo cinci oglinzi, de diferite dimensiuni, deși le-am și înșirat prin odaie și prin hol, iar pe una am agățat-o chiar în bucătărie,

Profil

nu cred că voi rezista fără ea, fără obsesia mea netedă (ca orice obsesie, de altfel). Am avut, demult, o astfel de oglindă. Cred că fusese cea în care m-am văzut prima dată. Leșisem, în sfârșit, din starea aceea de dormitare, în care viețuiești fără a părăsi intimitatea trăirii în sine. [...] Peste vreun an, minunea aceea (remarcabilă prin faptul că mai avea un mic rudiment, tot de oglindă, în care te vedeai mic de tot și curgător ca un șarpe de apă), a fost furată (singurul lucru de preț pe care îl găsiră). Poate și de asta, nu mai știu foarte bine cum arătam în copilărie. Știu doar ce făceam, dar asta e altceva. Nu am propria imagine sedimentată în minte. Mă interiorizăm și interiorizăm tot ce îmi venea în apropiere. Acum mă obsedează privirile din exterior, pe care le cunosc atât de rar, încât m-am legat de oglinzi ca de singurul reper al lumii din afară, în raport cu mine, se înțelege.

Pe spatele ultimului camion (trecând prin stânga mea) citesc distanța maxim admisibilă. Râd. Cei de la margini au stat la centimetri de bubuitul roților. Mulțimea e-o armă de piele, mă gândesc, în timp ce inșii din față se-avântă ca niște gloanțe turbate. Au fost carne de tun, vor spune, peste câteva zile, exegeții. La câteva zeci de metri zăresc magazinul de anticariat „Chef d'œuvre”, la care nu pot să nu mă opresc, de fiecare dată, pentru simplul fapt că e pe jumătate plin cu oglinzi. Iar eu o aștept pe aceea, pe unica oglindă în stare să-mi înțeleagă imaginea. Acum însă va trebui să-mi sugrum reflexul de a mă opri acolo. Parcă vociferând la megafon, și într-o formă brutalizată, străină mie, protestul meu interior, alături unul înjură. Îmi vine să-mi umplu urechile cu iarbă, cu țărână, cu un colț de haină, cu orice-mi stă la îndemână. El, parcă, mi le-a umplut cu sârmă. Eu venisem să cânt, să strig cu gura spre cer!... Mă apropii, îl iau de încheietura mâinii (are-o mână de balerin, albă și lungă), duc buzele spre urechea lui ca o floare de sfârc. De ce să-njuri, îl întreb. E cu cinci-șapte ani mai mare. Îi dau eu lecții de eufonie... Buzele cacofonice se întind în rictus ca în șpagat. Cedez, dau drumul încheieturii. **Mergem amândoi, muți. În toată mulțimea sunt două pete de liniște. Strigătul vine și trece de noi ca de-un prag.** Suntem contagioși, suntem deja un rând, cei muți. Înainte se scandează ceva, în spate – cu totul altceva. Ticluiesc în gând o rimă, nu se poate să tăcem. Dacă ei nu aud că suntem muți, cel puțin vor vedea, cu siguranță. Îi spun cacofonicului. Buza de jos i se răsuște într-un *reverence* absolut. Vo-ci-fe-răm! Sacadat și tare, ca niște prunci isterici. E chiar reușită rima. Ce mai contează celelalte urlete. Vin din spate și din față ca niște aplauze și, ciocnindu-se de linia noastră, o saltă în sus. E ca atunci când faci valuri

Accelerând prin ploaie

opuse, mergând unul în întâmpinarea celuilalt, într-un vas. Ne luăm în serios rolul de vehicul de carne, de mașină cu tracțiune de genunchi, tren de jeans. Stăm, deci, în fața unei zebre peste care trece o coloană de cetățeni deprimați, încă derutați de noi, încă fără a ști cum să reacționeze...

Ajunsă în fața secției de vot, care e într-un magazin imund, încep să tremur. O bătrână iese din mușuroiul acela. Tremură mai puțin decât mine. Nici s-o întreb cu voce mieroasă, nici să strig la ea nu pot. Am limba amorțită după potcoavele de dinți. Duc mecanic mâna spre geantă, pipăi pașaportul din buzunar. Urc scările. Cred că am față de eroină dusă spre eșafod. Înăuntru miroase a minimarket local, a scrumbie culcată în perne de biscuiți, a cașcaval topit lingușindu-se pe lângă portocale, a pahare de vodcă polemizând cu gume de mestecat foarte mentolate. Muzică lăutărească. Priviri sure plimbându-se de la urnă la cabină, de la cabină la urnă. Șirag de observatori privind fix, ca niște autiști condamnați la societate. Pe scăunașe, ca niște școlari iritați, vorba vine, de mobila prea pătrată pentru un trup alcătuit din rotunjimi... [...] Sunt singura entuziasmată pe o rază de șase metri. Iată și arma mea de hârtie, mă gândesc. O doamnă mi-o întinde, ca pe o tenie lățită, tatuată pe spate. Intrăm în cabina albastră, eu și tenia de hârtie, nu fără a privi încă o dată spre cei exilați într-un capăt de sală. E-un semiobscur înalt, mărginit de bare de fier, tăiat la mijloc de o măsuță de lemn. Scot ștampila din cerneala mov-vulgar, depăn tenia până la numele cu pricina (știu de mult care). Ștampilez. Ar fi trebuit să pună și sugativă. Sufflu lung înspre amprenta exacerbată (dacă se pătează și alt nume?). Pliez apăsător, acordeon aproape. Ies. Cred că și-au făcut griji deja...

Ultimii pietoni trec peste zebra. Cel din urmă strigă fericit și ridică mâna, însemnând cu două degete, glorios, în aer: V. Are fața ca un burete de piele. Se topește în mulțime, intră ca o celulă în volvoxul nostru zbuciumat. Câți astfel de inși ni s-au alăturat? [...] Racolăm V-uri de la stații, supraaglomerate din cauza

blocajului. Îl sfătuiesc pe același din stânga să nu strige atât de tare (parc-ai înghițit un megafon, îi zic), că n-o să mai aibă forță **acolo**. Mai ales că trecem pe lângă o biserică. E a treia oară când îmi sugrum tentația de a merge în față, de a păstori. A fi vârf de lance care păstorește V-uri... Dar, în afară de V-uri, sunt pretutindeni fețe iritate, unii gesticulează (două bunici își dau toată silința să ne arate că suntem nebuni, sfredelind aerul din jurul capului cu degetele uscate, de parcă noi n-am ști că suntem, în realitate, nebuni, doar că ne încredem într-o nebulie productivă; altă bunică își adună mâna, cu un aer de glorie malefică, în cunoscutul semn al nimicului, un fel de asterisc boțit, din degete). Râdem cu dinții în afară, mai ales că uneori trec, cu greu, trolebuze pe lângă noi, iar în interiorul lor se petrec aceleași dispute ca și în stații. Mulți dintre pasageri au uitat încotro merg. Două bătrâne se iau la ceartă într-un autobuz care trece și nu mai trece, își dau palme... Ciudată împărțire de opinii între sexe. De cele mai multe ori, bătrânii, ei, ne salută. Ne lăsăm, astfel, propulsați de contradicții, **într-acolo**, ajungem, în sfârșit, în spațiul acela mare și gol, asfaltat, un fel de pat de naștere, nuntă și moarte al conștiinței noastre. **Strigătele ricoșează ca niște bile pe masa de biliard. Nu suntem decât popice lovite în creștet de bilele brute, țepoase, răgușite ale propriei nevoi de a urla.** Ca și cum ar prinde în laț un munte pentru a-l (cât de simplu) muta, cineva pornește la dreapta, trăgându-ne spre ceea ce va fi, în câteva ore, un haos ineluctabil, ca un perete răsărit din pământ. Suntem între două clădiri și ne împărțim cum se împarte un zmeu între două capete. Rămân

Bust

prinsă la mijloc, așa cum rămân mai mulți, condamnată să întorc capul într-o parte și în alta, să nu înțeleg mai nimic din ce se întâmplă în cele două puncte fierbinți. Văd mulțimea gelatinoasă urcând pe trepte, împingând și fiind respinsă. Văd valul de mâini și picioare rostogolindu-se spre mine și de la mine. Sunt paralizată. Colo un ins aruncă un ou în fațada clădirii. Văd numai o pată. Închid ochii. E de

Om pictând

parcă ar fi aruncat cu ochiul meu. Peste câteva minute, geamul cu oglindă al clădirii din dreapta va succomba sub sărutul grosier al unei pietre. Mă pomenesc în fața unui șirag de înarmați care aleargă ușor, neștiind, probabil, nici ei, în ce direcție. Palizi, atât de aceiași, trec încet, lunecând ca o eșarfă neagră pe un umăr... [...]

Șiragul de înarmați nu se mai termină. [...] Suntem o mulțime feliată de haos. Mi-e milă de atâta oglindă risipită acolo, în dreapta, unde se prăbușește geam după geam. Îmi vine să mă duc să strâng câteva cioburi, mai mari. Abia după vreo zece secunde înțeleg că mi se vorbește, mi se strigă ceva. E același ins care înjurase, pe pod. Încearcă să-mi explice că nu rostise ce rostise din proprie voință. Eufonicul... De ce-ar vrea să mă convingă? Ce rost are, când peste exact treizeci de secunde suntem în retragere, mergem grăbit, mototolind cu picioarele propria prudență de a nu ne călca în picioare. Mă prinde cineva de mână, ca și cum aș fi un om care sigur se va salva din haosul acesta. Îmi vine să râd de absurdul alegerii, dar n-am timp, mă las propulsată. Îmi vin în gând visele cu ascensoare și cu mâini din perioada în care stăteam în cămin. Mă gândesc că aș înnebuni de plăcere ghicind în liniile unei palme apărute din senin, fără să văd fața proprietarului. Și parcă mă înec cu adrenalina. Sunt decisă să păstrez mâna aceasta, liniile ei ca o țesătură peste liniile mele. Cel puțin o astfel de mână, cuminte și lungă, să-mi rămână din ziua aceasta. E singurul argument palpabil că nu mă zbat deja într-o altă lume, ca un flagel dement. Și, în mijlocul acestei mulțimi alergate ca de un taur pe străzile aceluia oraș spaniol, e singura dovadă că nu ni s-au lipit și sufletele, asemenea trupurilor, ca într-un morman de aluat. Sunt decisă să păstrez pentru încă mult timp... Cel puțin până la „Chef d'œuvre”.